

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 65

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 28 ianuarie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>		
DECRETE		DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU			
40.	— Decret pentru reîncadrarea în funcție a unui judecător	2	52.	— Decizie pentru numirea domnului Csaba Ferenc Aszталos în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului	11
41.	— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Steaua României</i> în grad de <i>Colan</i>	2	53.	— Decizie pentru eliberarea domnului Ștefan Găți din funcția publică de inspector guvernamental	11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		54.	— Decizie privind numirea domnului Ștefan Găți în funcția de secretar general adjunct al Guvernului, cu rang de secretar de stat	12	
Decizia nr. 1.546 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 ¹ din Codul de procedură civilă	3–4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
Decizia nr. 1.547 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 970 și art. 1066—1069 din Codul civil	4–5	101.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind modificarea din oficiu a vectorului fiscal pentru contribuabilii care la 31 decembrie 2009 erau înregistrați ca plătitori pe venitul microîntreprinderilor	12	
Decizia nr. 1.553 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 153 alin. 3 din Codul de procedură civilă	5–6	110.	— Ordin al ministrului finanțelor publice privind stabilirea nivelului comisioanelor percepute de Trezoreria Statului pentru serviciile prestate clienților	13	
Decizia nr. 1.565 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 ¹ din Codul de procedură civilă	6–7	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI			
Decizia nr. 1.585 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	8–9	Hotărârea din 7 octombrie 2008 în Cauza Grigoraș împotriva României		14–16	
Decizia nr. 1.587 din 19 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1 ¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	9–10				

D E C R E T E
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
pentru reîncadrarea în funcție a unui judecător

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 83 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 2.230 din 17 decembrie 2009,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Țenescu Marioara se reîncadrează în funcția de judecător la Judecătoria Oltenița.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 25 ianuarie 2010.
Nr. 40.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind conferirea Ordinului Național *Steaua României*
în grad de *Colan*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 4 alin. (3), art. 6 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

în semn de înaltă apreciere pentru susținerea constantă a valorilor democrației în Republica Moldova, pentru activitatea rodnică depusă în vederea aprofundării și intensificării legăturilor politice, economice și cultural-istorice comune dintre Republica Moldova și România,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Colan* Excelenței Sale domnului Mihai Ghimpu, președinte al Parlamentului Republicii Moldova, Președinte interimar al Republicii Moldova.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

București, 26 ianuarie 2010.
Nr. 41.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.546

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cătălina Gălățeanu în Dosarul nr. 27.378/245/2006 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 27.378/245/2006, **Curtea de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 282¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Cătălina Gălățeanu.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că textul de lege criticat îngrădește exercitarea căilor de atac, contravenind dispozițiilor art. 129 din Constituție, coroborate cu principiul supremației legii prevăzut de art. 16, precum și cu prevederile art. 124 și 126 potrivit cărora justiția se înfăptuiește în numele legii, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată fiind prevăzute numai prin lege. Dintre drepturile procedurale recunoscute părților, dreptul la exercitarea căilor de atac este un drept esențial, subsecvent dreptului cetățeanului de a se bucura de accesul liber la justiție și dreptul său la apărare. Față de prevederile exprese ale prevederilor constituționale invocate, dreptul la o cale de atac, precum și condițiile și cazurile în care se poate uza de acesta nu pot fi reglementate prin norme de drept ce stabilesc drept criterii de apreciere criterii valorice, variabile, supuse aprecierii subiective a părților sau a instanței de judecată. În afara garanției existenței căii de atac, părțile au inclusiv dreptul de a se bucura de securitatea raporturilor juridice, ce implică securitatea căii de atac, exigență care poate fi atinsă prin adoptarea unei legislații previzibile, interpretată și aplicată în mod unitar.

Curtea de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază excepția ca fiind neîntemeiată, arătând că accesul la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, legiuitorul putând stabili, în situații deosebite atât reguli speciale de procedură, cât și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 282¹ din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut: *„Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 100.000 lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.*

Hotărârile instanțelor judecătorești prin care se soluționează plângerile împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate nu sunt supuse apelului, dacă legea nu prevede altfel.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (2), art. 21, art. 124 alin. (1), art. 126 alin. (2) și art. 129.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textului de lege criticat, de exemplu prin Decizia nr. 226 din 18 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 7 iunie 2004. Cu acel prilej, Curtea a apreciat că acest text de lege nu conține nicio dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit fiind determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite în vederea asigurării celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor. Așa fiind, cu privire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Pe de altă parte, Curtea a considerat că instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu contravine, așa cum susține autorul excepției de neconstituționalitate, prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, atât timp cât, potrivit celor prevăzute de art. 282¹ din Codul de procedură civilă, părților interesate le este asigurată posibilitatea exercitării unei căi de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabile.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerențele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Cătălina Gălățeanu în Dosarul nr. 27.378/245/2006 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.547

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 970 și art. 1066—1069 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Todorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 970 și art. 1066—1069 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cargo Steel” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 7.513/105/2008 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.513/105/2008, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 970 și art. 1066—1069 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cargo Steel” — S.R.L. din Deva.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că dispozițiile art. 970 și art. 1066—1069 din Codul civil încalcă prevederile constituționale ale art. 16, 21 și 24, arătând că, „reprezentând o convenție, clauza penală trebuie să îndeplinească toate condițiile de validitate a acesteia, însă, dat fiind caracterul ei accesoriu, constatarea nulității clauzei implică nulitatea obligației principale”. Mai mult, „se poate reține nesocotirea principiului egalității cetățenilor în fața legii, textele de lege reprezentând exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime”. „Deși aplicarea

clauzei penale are loc direct între părți, fără a fi necesară intervenția instanței judecătorești, se împiedică partea interesată să sesizeze instanța atunci când apreciază că invocarea ei s-a făcut în mod abuziv. Cu acest prilej, partea are posibilitatea de a cere instanței să constate că nu sunt întrunite condițiile pentru acordarea de despăgubiri și, deci, pentru aplicarea clauzei penale.”

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Autoritățile menționate nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 970 și art. 1066—1069 din Codul civil, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 970: „*Convențiile trebuie executate cu bună-credință.*”

Ele obligă nu numai la ceea ce este expres într-însele, dar la toate urmările, ce echitatea, obiceiul sau legea dă obligației după natura sa.”;

— Art. 1066: „*Clauza penală este aceea prin care o persoană spre a da asigurare pentru executarea unei obligații se leagă a da un lucru în caz de neexecutare din parte-i (C. civ., 1087, 1708).*”;

— Art. 1067: „*Nulitatea obligației principale atrage pe aceea a clauzei penale. Nulitatea clauzei penale nu atrage pe aceea a obligației principale (C. civ., 1008).*”;

— Art. 1068: „*Creditorul are facultatea de a cere de la debitorul care n-a executat la timp, sau îndeplinirea clauzei penale, sau aceea a obligației principale (C. civ., 1078, 1079).*”;

— Art. 1069: „Clauza penală este o compensație a daunelor interese, ce creditorul suferă din neexecutarea obligației principale.

Nu poate dar creditorul cere deodată și penalitatea și obiectul obligației principale, afară dacă penalitatea nu s-a stipulat pentru simpla întârziere a executării (C. civ., 1075 și urm., 1081 și urm., 1087).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, 21 și 24 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, asupra constituționalității dispozițiilor criticate, instanța constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 121 din 3 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 13 martie 2009. Cu acel prilej, Curtea a reținut constituționalitatea prevederilor art. 970 și art. 1066—1069 din Codul civil, arătând, printre altele, că existența unei clauze penale în contractul principal, de neconceput fără acordul exprimat în acest sens de către părți, naște prezumția că acestea au cunoscut reglementarea legală aplicabilă în materie, potrivit principiului „*nemo censetur ignorare legem*”, și prin urmare și-au

asumat în cunoștință de cauză obligațiile care decurg dintr-o asemenea clauză.

Așa fiind, deși aplicarea clauzei penale are loc direct între părți, fără a fi necesară intervenția instanței judecătorești, nimic nu împiedică partea interesată să sesizeze instanța atunci când apreciază că invocarea ei s-a făcut în mod abuziv. Cu acest prilej partea are posibilitatea de a cere instanței să constate că nu sunt întrunite condițiile pentru acordarea de despăgubiri și deci, pentru aplicarea clauzei penale. Sub aceste aspecte, Curtea constată că, în fața instanței judecătorești, părțile beneficiază de suficiente garanții procesuale care să le asigure dreptul la un proces echitabil.

Pe de altă parte, Curtea constată că motivarea făcută de autor se circumscrie unei interpretări contradictorii a prevederilor art. 970 și art. 1066—1069 din Codul civil, argumentele invocate în susținerea excepției convergând spre soluția contrară celei solicitate de acesta. Or, într-o atare situație apare ca evidentă intenția autorului de a tergiversa soluționarea cauzei prin invocarea unei critici de neconstituționalitate al cărei temei este neclar pentru însuși autorul său.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 970 și art. 1066—1069 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cargo Steel” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 7.513/105/2008 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.553

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 153 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 153 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hanro Telecom” — S.R.L. în Dosarul nr. 8.977/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Societatea Comercială „Floreasca City Center” — S.R.L., domnul avocat Constantin Barbu, cu delegație depusă la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.977/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 153 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Hanro Telecom” — S.R.L. într-un dosar având ca obiect anularea unor acte.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că textul de lege criticat limitează dreptul de a apela la justiție și la un proces echitabil. Posibilitatea oferită de legiuitor instanțelor de judecată de a preschimba termenul de judecată încalcă drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor aflate în proces. După introducerea sistemului de repartizare aleatorie a dosarelor, termenul de judecată fixat nu mai poate fi

schimbat în mod legal fără a se aduce atingere principiului nediscriminării în fața autorităților statului și dreptului la un proces echitabil.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse de părți, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 153 alin. 3 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut: „*Termenul luat în cunoștință sau pentru care au fost trimise citațiile nu poate fi preschimbabil decât pentru motive temeinice și cu citarea părților. Citarea acestora se face în termen scurt, în camera de consiliu. Soluționarea cererii de preschimbare a primului termen de judecată este de competența președintelui instanței, a vicepreședintelui instanței, a președintelui de secție ori a judecătorului care îl înlocuiește. În cursul judecării procesului cererea de preschimbare a termenului se soluționează de către completul de judecată.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii și a autorităților

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 153 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hanro Telecom” — S.R.L. în Dosarul nr. 8.977/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.565

din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Petre Lăzăroiu	— judecător	Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent
Ion Predescu	— judecător		

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Comisia locală de fond funciar de pe lângă Primăria Orașului Hațeg în Dosarul nr. 161/240/2008 al Judecătoriei Hațeg.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 161/240/2008, **Judecătoria Hațeg a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Comisia locală de fond funciar de pe lângă Primăria Orașului Hațeg.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 244¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, contravenind principiului egalității în drepturi a cetățenilor, întrucât împotriva încheierii prin care instanța de judecată a respins cererea de suspendare a judecării cauzei nu poate fi exercitată calea de atac decât odată cu fondul, spre deosebire de încheierea prin care se admite o astfel de cerere, care poate fi atacată separat. Or, o atare împrejurare este de natură a crea o situație discriminatorie între părțile aflate în proces, ceea ce contravine prevederilor art. 16 și art. 21 din Constituție. Liberul acces la justiție, ca și dreptul la un proces echitabil presupun inclusiv posibilitatea părților să atace efectiv soluția nelegală ori de câte ori drepturile și interesele lor legitime sunt în mod abuziv încălcate de instanța de judecată.

Judecătoria Hațeg consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Comisia locală de fond funciar de pe lângă Primăria Orașului Hațeg în Dosarul nr. 161/240/2008 al Judecătoriei Hațeg.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 244¹ din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Asupra suspendării judecării procesului, instanța se va pronunța prin încheiere care poate fi atacată cu recurs în mod separat, cu excepția celor pronunțate în recurs.*”

Recursul se poate declara cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cât și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a procesului.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unei critici asemănătoare. Astfel, prin Decizia nr. 324 din 26 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 decembrie 2002, Curtea a statuat că textul legal criticat nu conține nicio dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit — constând în aceea că numai încheierea prin care s-a dispus suspendarea judecării poate fi atacată cu recurs separat, în vreme ce încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare poate fi atacată doar odată cu fondul — fiind determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite, ambele fiind determinate de asigurarea celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor. Reglementarea procedurală dedusă controlului nu contravine nici art. 21 din Constituție, întrucât, chiar dacă încheierea de respingere a cererii de suspendare nu poate fi atacată cu recurs separat, ea poate fi atacată odată cu fondul, potrivit prevederilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care constituie reglementarea de drept comun în materie.

Pe de altă parte, Curtea constată că împotriva încheierii susceptibile de a fi atacată separat poate fi exercitată aceeași cale de atac precum împotriva hotărârii pronunțate pe fondul cauzei. Împrejurarea că încheierea prin care se dispune suspendarea judecării procesului este pronunțată în faza procesuală a recursului justifică pe deplin opțiunea legiuitorului în sensul exceptării ei de la posibilitatea exercitării căii de atac prevăzute de lege pentru celelalte situații. Astfel, întrucât stadiul procesual este recursul, hotărârea care soluționează cauza are caracter irevocabil. Prin urmare, încheierea prin care se dispune suspendarea judecării își însușește acest caracter, tocmai pentru că, pregătind pronunțarea hotărârii finale, ea urmează soarta acesteia din urmă. O atare soluție împiedică prelungirea excesivă a duratei procesului și contribuie la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.585

din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5)
din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Szücs Francisc în Dosarul nr. 1.397/111/2009 al Tribunalului Bihor — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.397/111/2009, **Tribunalul Bihor — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**, excepție ridicată de Szücs Francisc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prevederile criticate sunt neconstituționale, discriminatorii la adresa cetățenilor români aparținând minorităților naționale, care nu au dreptul la folosirea limbii materne, atât oral, cât și în scris, în fața instanțelor de judecată.

Judecătoria Oradea — Secția civilă apreciază că excepția este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, text de lege care are următorul conținut: „(5) *Cererile și actele procedurale se întocmesc numai în limba română.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1, 16, 20 alin. (1).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 13 din Constituție, „*În România, limba oficială este limba română.*” Caracterul oficial al limbii române instituie obligativitatea utilizării acesteia în raporturile cetățenilor cu autoritățile statului, în această limbă fiind redactate și aduse la cunoștința publică toate actele oficiale ale statului român. Consacrarea constituțională a caracterului oficial al limbii române trebuie coroborată cu dispozițiile art. 32 din Legea fundamentală referitoare la dreptul minorităților naționale de a învăța în limba lor maternă și de a fi instruite în această limbă și cu prevederile art. 128 care reglementează dreptul minorităților de a utiliza limba maternă în justiție. Astfel, statuând cu privire la limba în care se desfășoară procedura de judecată — limba română, dispozițiile art. 128 din Constituție prevăd că cetățenii români aparținând minorităților naționale au dreptul să se exprime în limba maternă în fața instanțelor de judecată, în condițiile legii organice, modalitățile de exercitare a acestui drept, inclusiv prin folosirea de interpreți sau traduceri, stabilindu-se astfel încât să nu împiedice buna administrare a justiției și să nu implice cheltuieli suplimentare pentru cei interesați.

Așa fiind, Curtea constată că prevederile art. 14 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 constituie tocmai expresia reglementării în plan legislativ a caracterului oficial al limbii române consacrat expres de Constituție.

Pe de altă parte, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 303/2004, în cazul în care cetățeanul român aparținând unei minorități naționale solicită să se exprime în limba maternă, instanța de judecată trebuie să asigure, în mod gratuit, folosirea unui interpret sau traducător autorizat. Mai mult, în situația în care toate părțile solicită sau sunt de acord să se exprime în limba maternă, instanța de judecată trebuie să asigure exercitarea acestui drept, precum și buna administrare a justiției, cu respectarea principiilor contradictorialității, oralității și publicității. Dezbaterile purtate de părți în limba maternă se

înregistrează, consemnându-se în limba română, interpretul sau traducătorul semnând toate actele întocmite, atunci când acestea au fost redactate sau consemnarea s-a făcut în baza traducerii sale.

Prin urmare, Curtea constată că legea pune la dispoziția părților, cetățeni români aparținând minorităților naționale, suficiente garanții procedurale menite să le asigure libertatea de exprimare, accesul liber la justiție, precum și dreptul la un proces echitabil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Szücs Francisc în Dosarul nr. 1.397/111/2009 al Tribunalului Bihor — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.587

din 19 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 9 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 326/833/2009, **Judecătoria Salonta a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Leonora Criste.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că textul de lege criticat aduce grave prejudicii liberului acces la justiție, întrucât obligă părțile la plata unei taxe de timbru în cazul litigiilor al căror obiect nu este evaluabil în bani.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Leonora Criste în Dosarul nr. 326/833/2009 al Judecătoria Salonta.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Judecătoria Salonta apreciază excepția ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care are următorul conținut: „(11) *Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și cererilor privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial, precum și cererilor privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este scutită de taxă de timbru dacă este accesorie cererii privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic patrimonial.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Leonora Criste în Dosarul nr. 326/833/2009 al Judecătoria Salonta.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în cazul drepturilor patrimoniale și al actelor juridice patrimoniale, acțiunile în constatare sau cererile în anulare, rezoluțiune sau reziliere au caracterul unei acțiuni în realizarea dreptului, întrucât tind la readucerea în patrimoniul reclamantului a unui bun evaluabil în bani. Or, apare ca fiind pe deplin justificată soluția adoptată de legiuitor în cuprinsul dispozițiilor art. 2 alin. (11) din lege în materia timbrării unor astfel de acțiuni cu o taxă calculată în funcție de valoarea bunului, tocmai în scopul instituirii unui tratament juridic identic cu cel aplicabil acțiunilor sau cererilor evaluabile în bani, reglementat de prevederile art. 2 alin. (1).

Așa fiind, pentru acțiunile reglementate în ipoteza normei juridice criticate, indiferent dacă se solicită sau nu, distinct, repunerea părților în situația anterioară, taxarea acțiunii se va face la valoarea bunului, în vreme ce taxa cu valoare fixă urmează a fi datorată numai în cazul acțiunilor care au ca obiect drepturi, respectiv acte juridice nepatrimoniale.

Referitor la critica potrivit căreia dispozițiile art. 2 alin. (11) din Legea nr. 146/1997 contravin prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea a reținut, în bogata sa jurisprudență în această materie (de exemplu, Decizia nr. 421 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 5 mai 2008, sau Decizia nr. 354 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 24 august 2005), că accesul liber la justiție nu înseamnă gratuitate. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuate de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Atât obligația de plată a taxelor judiciare, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură, neexistând discriminări sau privilegii contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Magistrat-asistent,

Mihaela Senia Costinescu

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru numirea domnului Csaba Ferenc Asztalos în funcția
de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru
al viceprim-ministrului**

Având în vedere propunerea domnului Markó Béla, viceprim-ministru al Guvernului României, formulată prin Adresa nr. 21/26/M.B. din 12 ianuarie 2010, în temeiul art. 3 alin. (5), al art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Csaba Ferenc Asztalos se numește în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al viceprim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 28 ianuarie 2010.
Nr. 52.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIMUL-MINISTRU****DECIZIE****pentru eliberarea domnului Ștefan Gáti
din funcția publică de inspector guvernamental**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. b) și art. 97 lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ștefan Gáti se eliberează din funcția publică de inspector guvernamental din cadrul Secretariatului General al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOCContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 28 ianuarie 2010.
Nr. 53.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE
privind numirea domnului Ștefan Gáti
în funcția de secretar general adjunct al Guvernului,
cu rang de secretar de stat

În temeiul art. 19 și art. 22 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 1 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2007 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea aparatului de lucru al Guvernului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2008, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ștefan Gáti se numește în funcția de secretar general adjunct al Guvernului, cu rang de secretar de stat.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 28 ianuarie 2010.
Nr. 54.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind modificarea din oficiu a vectorului fiscal pentru contribuabilii care la 31 decembrie 2009 erau înregistrați ca plătitori pe venitul microîntreprinderilor

În temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 109/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 78 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Vectorul fiscal al contribuabililor care la 31 decembrie 2009 erau înregistrați în evidențele fiscale ca plătitori de impozit pe venitul microîntreprinderilor se modifică, din oficiu, începând cu 1 februarie 2010, de către organul fiscal competent.

Art. 2. — Începând cu obligațiile aferente lunii ianuarie 2010, cu termen de declarare 25 februarie 2010, contribuabilii care la 31 decembrie 2009 erau înregistrați în evidențele fiscale ca plătitori de impozit pe venitul microîntreprinderilor se înregistrează ca plătitori de impozit pe profit.

Art. 3. — Începând cu obligațiile aferente lunii ianuarie 2010, cu termen de declarare 25 februarie 2010, se înregistrează, din oficiu, luna calendaristică drept perioadă fiscală pentru plata

impozitelor și contribuțiilor aferente veniturilor din salarii, pentru contribuabilii prevăzuți la art. 1.

Art. 4. — Modificarea din oficiu a vectorului fiscal, potrivit art. 2 și 3, se realizează cu ajutorul unei aplicații informatice puse la dispoziție de Direcția generală de tehnologia informației.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, precum și direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București vor lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Sorin Blejnar

București, 28 ianuarie 2010.
Nr. 101.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind stabilirea nivelului comisioanelor percepute de Trezoreria Statului
pentru serviciile prestate clienților**

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 10 alin. (21) și alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — Trezoreria Statului percepe comisioane pentru operațiunile de plăți derulate prin intermediul sistemelor de decontare a plăților de mică și mare valoare în relația cu instituțiile de credit și pentru alte servicii prestate la solicitarea titularilor următoarelor conturi purtătoare de dobândă:

a) cont 50.69 „Disponibil al operatorilor economici”, deschis în baza art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) cont 50.25 „Disponibil al instituțiilor publice ale administrației centrale finanțate integral din venituri proprii”;

c) cont 50.28 „Disponibil al instituțiilor publice ale administrației publice locale finanțate integral din venituri proprii”;

d) cont 50.98 „Disponibil al operatorilor economici și al organismelor neguvernamentale nonprofit aferent proiectelor finanțate din fonduri externe nerambursabile postaderare”;

e) cont 50.47.11 „Disponibil aferent prefinanțării pentru proiecte finanțate din fonduri externe nerambursabile postaderare”;

f) cont 50.47.09 „Disponibil aferent proiectelor finanțate din fonduri externe nerambursabile postaderare”.

Art. 2. — (1) Pentru operațiunile de plăți dispuse din conturile menționate la art. 1 se percep comisioane care se situează la nivelul comisioanelor plătite de Trezoreria Statului către Banca Națională a României și se stabilesc prin reglementări ale Băncii Naționale a României și prin regulile de sistem aplicabile participanților la sistemul electronic de plăți.

(2) Pentru eliberarea extraselor de cont pentru fiecare titular de cont menționat la art. 1 se percepe un comision lunar de 5,00 lei.

Art. 3. — (1) Plata comisioanelor stabilite la art. 2 se efectuează astfel:

a) pentru conturile 50.47.11 „Disponibil aferent prefinanțării pentru proiecte finanțate din fonduri externe nerambursabile postaderare”, 50.47.09 „Disponibil aferent proiectelor finanțate din fonduri externe nerambursabile postaderare”, 50.25 „Disponibil al instituțiilor publice ale administrației centrale finanțate integral din venituri proprii” și 50.28 „Disponibil al

instituțiilor publice ale administrației publice locale finanțate integral din venituri proprii” plata se efectuează de către instituțiile publice în primele 5 zile lucrătoare ale lunii curente pentru luna precedentă prestării serviciilor, pe baza „Situăției privind comisioanele de plătit pentru luna...”, transmisă de unitățile Trezoreriei Statului. În situația în care instituțiile publice nu efectuează plata în termen, unitățile Trezoreriei Statului debitează direct conturile acestora;

b) pentru conturile 50.69 „Disponibil al operatorilor economici” și 50.98 „Disponibil al operatorilor economici și al organismelor neguvernamentale nonprofit aferent proiectelor finanțate din fonduri externe nerambursabile postaderare” plata se efectuează prin debitarea directă a contului concomitent cu operațiunea de procesare a ordinului de plată. În situația în care în conturi nu există disponibilități suficiente care să permită debitarea acestora cu valoarea comisioanelor stabilite la art. 2 alin. (1), unitățile Trezoreriei Statului nu vor deconta ordinele de plată respective.

(2) În situația în care în soldul conturilor prevăzute la art. 1 nu există suficiente disponibilități care să permită debitarea cu valoarea comisionului pentru eliberarea extraselor de cont de 5,00 lei/lună, unitățile Trezoreriei Statului debitează conturile respective cu suma existentă în sold astfel încât acesta să devină zero, iar diferența se înregistrează drept comision de încasat.

Art. 4. — Direcția generală de trezorerie și datorie publică, Direcția generală de trezorerie și contabilitate publică și direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prevederile prezentului ordin se aplică începând cu data de 1 februarie 2010.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1/2006 privind nivelul comisioanelor percepute de Trezoreria Statului pentru serviciile prestate clienților, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 25 ianuarie 2010.
Nr. 110.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 7 octombrie 2008

În Cauza Grigoraș împotriva României

(Cererea nr. 19.188/03)

În Cauza Grigoraș împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvin Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, judecători, și din Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 16 septembrie 2008, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 19.188/03) îndreptată împotriva României, prin care 2 cetățeni români, domnul Tiberiu Cristian Grigoraș și doamna Anca Grigoraș (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 26 mai 2003, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții au fost reprezentați de domnul Bogdan-Nicolae Bulai și de doamna Daniela-Anca Deteșeanu, 2 avocați din București. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu.

3. La data de 27 februarie 2006, președintele Secției a treia a hotărât să îi comunice Guvernului cererea. De asemenea, președintele a hotărât să se analizeze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei (art. 29 § 3).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții s-au născut în anul 1956 și locuiesc în Bad Neuenahr.

5. La data de 28 septembrie 1989, apartamentul 14 din str. Turda nr. 108, municipiul București, proprietatea reclamanților, a fost confiscat de stat în baza Decretului nr. 223/1974 privind reglementarea situației unor bunuri, cu plata unei compensații, ca urmare a hotărârii lor de a părăsi țara. Din dosarul respectiv rezultă că reclamanții au primit suma de 131.538 lei românești cu titlu de compensație.

6. La data de 14 noiembrie 1996, societatea R.V., o societate deținută de stat și responsabilă cu administrarea proprietăților statului, a vândut apartamentul către chiriașii care îl ocupau la data respectivă, în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.

7. La data de 29 noiembrie 1996, Tribunalul București, printr-o hotărâre definitivă, a admis o acțiune formulată de reclamanți, a anulat confiscarea, declarând-o ilegală, și a dispus *restitutio in integrum*.

8. La data de 5 septembrie 1997, Consiliul Municipiului București a dispus *restitutio in integrum* a apartamentului, iar la data de 15 septembrie 1997 a informat societatea R.V. despre acest lucru.

9. La data de 14 mai 2001, Curtea de Apel București, printr-o decizie definitivă, a respins acțiunea formulată de consiliul municipal, la care s-au alăturat și reclamanții, îndreptată împotriva societății R.V. și a foștilor chiriași ai apartamentului, având ca obiect constatarea nulității vânzării. Instanța a considerat că vânzarea respectase prevederile Legii

nr. 112/1995 și că fusese efectuată cu bună-credință. De asemenea, instanța a declarat că reclamanții vor primi o despăgubire conform Legii nr. 10/2001.

10. În datele de 25 iulie și 14 noiembrie 2001, reclamanții au cerut restituirea în natură a apartamentului în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Până în prezent, aceștia nu au primit niciun răspuns.

11. La data de 27 februarie 2003, Curtea Supremă de Justiție a respins o cerere (recurs în anulare) introdusă de procurorul general, la solicitarea reclamanților, pentru casarea hotărârii din 14 mai 2001, cu motivarea că era contrară prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și principiului securității raporturilor juridice. Instanța a considerat că vânzarea fusese realizată cu bună-credință și a observat că principiul securității raporturilor juridice nu fusese încălcat, deoarece vânzarea a precedat hotărârea definitivă prin care s-a dispus *restitutio in integrum* și, chiar mai mult, foștii chiriași nu fuseseră părți în procedura respectivă, astfel încât hotărârea definitivă respectivă nu le era opozabilă.

II. Dreptul intern pertinent

12. Prevederile legale și jurisprudența relevante sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, §§ 31—33, CEDO 1999—VII), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, §§ 19—26, CEDO 2005—VII), *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 38—53, 1 decembrie 2005) și *Tudor împotriva României* (nr. 29.035/05, §§ 15—20, 17 ianuarie 2008).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

13. Reclamanții susțin că vânzarea de către stat a apartamentului 14 unei terțe persoane a constituit o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenziilor.”

A. Asupra admisibilității

14. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte,

Curtea observă că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, el trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

15. Guvernul a reiterat argumentele arătate anterior în cauze similare. În mod special, acesta a considerat că reclamanții au primit deja o sumă considerabilă de bani cu titlu de compensație în momentul naționalizării, și anume echivalentul a 8.815 dolari americani (USD).

16. Reclamanții se opun acestor argumente. De asemenea, ei au susținut că suma primită cu titlu de compensație nu a fost echitabilă și corectă.

17. Curtea reiterează faptul că, în conformitate cu jurisprudența sa, vânzarea bunurilor altora de către stat, chiar înainte de soluționarea definitivă de către instanțe a problemei proprietății, este considerată a fi o privare de bunuri. O astfel de privare, combinată cu lipsa totală de despăgubire, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 (vezi *Străin și alții*, menționată mai sus, §§ 39, 43 și 59, și *Porteanu împotriva României*, nr. 4.596/03, § 35, 16 februarie 2006).

18. După ce a analizat toate elementele aflate în posesia sa, Curtea apreciază că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument convingător care să poată duce la o altă concluzie în cauza de față. Vânzarea de către stat a bunului reclamanților îi împiedică încă să își exercite dreptul de proprietate confirmat printr-o hotărâre definitivă. Curtea consideră că o astfel de situație echivalează cu o privare *de facto* de bunuri și observă că durează de mai mult de 12 ani, în lipsa unei despăgubiri care să reflecte valoarea de piață a bunului lor (vezi, *mutatis mutandis*, *Konnerth împotriva României*, nr. 21.118/02, § 76 *in fine*, 12 octombrie 2006). În acest sens, Curtea observă că reclamanții au primit echivalentul a 8.815 USD la data naționalizării.

19. De asemenea, Curtea reiterează faptul că, la data evenimentelor, legea română nu prevedea niciun mijloc efectiv capabil să le ofere reclamanților o despăgubire pentru această privare de bunuri (vezi *Străin și alții*, menționată mai sus, §§ 23, 26—27, 55—56; *Porteanu împotriva României*, menționată mai sus, §§ 23—24 și 34—35). Mai mult, Curtea observă că, până în prezent, Guvernul nu a demonstrat că sistemul de despăgubiri înființat în iulie 2005 prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente le-ar permite beneficiarilor acestei legi să obțină despăgubiri care să reflecte valoarea de piață a bunurilor de care au fost lipsiți, conform unei proceduri și unui program previzibile.

20. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, zădărnicierea dreptului de proprietate al reclamanților asupra bunului lor, combinată cu lipsa de despăgubire care să reflecte valoarea de piață a bunului lor, i-a făcut pe reclamanți să sufere o povară disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor lor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

21. Reclamanții susțin că neexecutarea hotărârii definitive din 29 noiembrie 1996 pronunțată de Tribunalul București i-a lipsit de dreptul la un proces echitabil. Ei invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra admisibilității

22. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea observă că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, el trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

23. Ținând cont de constatările menționate în paragrafele de mai sus (17—20), Curtea consideră că nu este nevoie să mai analizeze dacă, în speță, a avut loc o încălcare a art. 6 § 1 (vezi *Pais împotriva României*, nr. 4.738/04, § 39, 21 decembrie 2006, și, *mutatis mutandis*, *Zanghi împotriva Italiei*, hotărârea din 19 februarie 1991, seria A nr. 194-C, p. 47, § 23; *Laino împotriva Italiei* [MC], nr. 33.158/96, § 25, CEDO 1999-I, și *Biserica Catolică din Chania împotriva Greciei*, hotărârea din 16 decembrie 1997, Culegere de hotărâri și decizii 1997-VIII, § 50).

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

24. Conform art. 41 din Convenție:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

25. Reclamanții solicită restituirea apartamentului 14, drept cea mai adecvată modalitate prin care statul să le repare prejudiciul. În caz de nerestituire, aceștia solicită o sumă echivalentă cu valoarea actuală a proprietății lor, care, conform raportului de expertiză pe care l-au înaintat Curții, se ridică la 62.500 euro (EUR). De asemenea, aceștia solicită suma de 7.000 EUR drept daune morale.

26. Guvernul consideră, în conformitate cu propriul său raport de expertiză, că valoarea de piață a apartamentului 14 este de 35.896 EUR. De asemenea, acesta consideră că o eventuală constatare a încălcării ar putea constitui, în sine, o reparație suficientă a oricărui prejudiciu moral pe care reclamanții susțin că l-au suferit. În orice caz, Guvernul consideră că suma solicitată în acest sens este excesivă.

27. Curtea reiterează că o hotărâre prin care constată o încălcare atrage pentru statul pârât obligația juridică, față de Convenție, de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele. În cazul în care dreptul intern nu permite decât o înlăturare parțială a consecințelor acestei încălcări, art. 41 din Convenție îi conferă Curții puterea de a acorda o despăgubire părții lezate prin actul sau omisiunea cu privire la care a fost constatată o încălcare a Convenției. În exercitarea acestei puteri, Curtea dispune de o anumită marjă de apreciere, după cum atestă adjectivul „echitabilă” și expresia „dacă este cazul”.

28. Printre elementele pe care le ia în considerare Curtea atunci când evaluează despăgubirea se numără prejudiciul material, adică pierderile efectiv suferite ca urmare directă a pretensei încălcări, și prejudiciul moral, adică reparația pentru neliniștea, disconfortul și incertitudinea cauzate de încălcare, precum și alte pierderi nepatrimoniale (vezi, printre altele, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64.897/01, § 25, 10 noiembrie 2004).

29. În circumstanțele speței, Curtea consideră că restituirea proprietății în discuție (apartamentul 14), astfel cum a fost dispusă prin hotărârea rămasă definitivă din 29 noiembrie 1996 a Tribunalului București, i-ar repune pe reclamanți, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă nu ar fi avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

30. În lipsa unei astfel de restituiri de către statul pârât, Curtea hotărăște ca statul pârât să le plătească reclamanților, ca daune materiale, o sumă care să țină cont de valoarea actuală a proprietății și de compensația pe care reclamanții au primit-o deja (vezi paragraful 5 de mai sus). Ținând cont de informațiile aflate la dispoziția sa cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală, de rapoartele de expertiză prezentate de părți și de suma de bani primită de către reclamanți la data naționalizării, Curtea le acordă suma de 36.000 EUR, drept daune materiale.

31. Curtea consideră că grava ingerință în dreptul reclamanților la respectarea bunurilor lor nu ar putea fi compensată în mod adecvat prin simpla constatare a încălcării art. 1 din Protocolul nr. 1. Statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea le acordă împreună suma de 4.000 EUR, drept daune morale.

B. Cheltuieli de judecată

32. Reclamanții mai solicită și suma de 9.438 EUR pentru cheltuielile de judecată angajate în fața instanțelor interne și în fața Curții, defalcate după cum urmează: 3.000 EUR pentru onorariile avocațiale aferente procedurii în fața Curții, 3.639,15 EUR pentru deplasările din Germania în România în timpul procedurii, 144 EUR pentru raportul de expertiză și restul, detaliat într-un tabel, pentru diferite cheltuieli (onorarii avocațiale în procedurile interne, onorarii notariale, taxe de timbru,

traduceri). Aceștia au prezentat facturi referitoare la onorariile avocațiale, onorariile expertului, taxele de timbru și deplasări.

33. Guvernul contestă pretențiile reclamanților și consideră că sunt excesive.

34. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță, ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră că este rezonabil să acorde suma de 2.500 EUR, cu toate cheltuielile incluse.

C. Dobânzi moratorii

35. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 din Convenție;
3. hotărăște că nu este necesar să analizeze pe fond plângerea prin prisma art. 6 § 1 din Convenție;
4. hotărăște

a) ca statul pârât să le restituie reclamanților apartamentul 14, situat în str. Turda nr. 108, municipiul București, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție;

b) ca, în lipsa unei astfel de restituiri, statul pârât să le plătească împreună reclamanților, în același termen de 3 luni, suma de 36.000 EUR (treizeci și șase mii euro), plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

c) ca, în orice caz, statul pârât să le plătească împreună reclamanților, în același termen de 3 luni, suma de 4.000 EUR (patru mii euro) drept daune morale și suma de 2.500 EUR (două mii cinci sute euro) cu titlu de cheltuieli de judecată, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

d) ca sumele menționate mai sus să fie convertite în moneda națională a statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății;

e) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba engleză, apoi comunicată în scris la data de 7 octombrie 2008, în aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 437142